

dnes nadále příznivá pro velkou revoluční věc našeho lidu. Vzrůstající agresivní snahy amerických imperialistů nesvědčí o jejich moci, ale naopak o tom, že jejich situace je stále těžší. Americký imperialismus nastoupil cestu vedoucí k úpadku. Na druhé straně v Asii, v Africe a Latinské Americe, ve všech koutech světa stále více rostou řady národů bojujících proti americkému imperialismu, žádnými pikli se americkým imperialistům nepodaří zabránit vzrůstajícímu revolučnímu boji národů a nakonec je stihne záhuba.

Korejská lidová armáda a korejský lid budou i nadále pokračovat v usilovném boji proti agresivním piklům amerických imperialistů a jejich přísluhovačů a rozdrťí machinace nepřátel směřující k rozpoutání války, uhájí mír v Koreji a nepochybně dovrší velkou historickou věc sjednocení vlasti. Velká spravedlivá věc Korejské lidové armády a korejského lidu, vedených naší stranou, je neporazitelná a nepochybně zvítězí.

Pevně věříme, že stejně jako v minulosti i v budoucnu důstojníci a vojáci lidové armády se těsně semknou kolem naší strany a vlády republiky, budou spolehlivou ozbrojenou zárukou naší velké revoluční věci a skvěle splatí důvěru a očekávání strany a lidu.

U příležitosti 20. výročí založení Korejské lidové armády navrhuji, abychom připili na neustálé posilování a rozvoj lidové armády, revolučních ozbrojených sil naší strany, na zdraví protijaponských bojovníků a revolučního jádra a kádrů lidové armády, kteří velmi přispěli k budování našich revolučních ozbrojených sil, na zdraví všech důstojníků a vojáků lidové armády a oddílů vnitřní a pohraniční stráže, na ještě větší úspěchy v plnění jejich vojenských a bojových úkolů, na zdraví příslušníků dělnicko-rolnických rudých gard, kteří třímají v jedné ruce pušku a ve druhé srp a kladivo a dosahují velkých úspěchů na všech frontách hospodářské i obranné výstavby, na zdraví všeho našeho lidu a všech soudruhů funkcionářů, na zdraví diplomatických zástupců a vojenských přidělců všech zemí, kteří se zde sešli, aby pozdravili náš svátek, a na bojovou jednotu socialistických zemí.

NECHŤ SE MLÁDEŽ V ZÁJMU KONEČNÉHO VÍTĚZSTVÍ NAŠÍ REVOLUCE STANE PŘEDVOJEM NA VŠECH FRONTÁCH HOSPODÁŘSKÉ I BRANNÉ VÝSTAVBY

Projev na celostátním sjezdu generální mobilizace mládeže

13. dubna 1968

Soudruzí!

Mám velkou radost z toho, že vy, členky a členové Svazu socialistické pracující mládeže, kteří jste spolehlivou zálohou budování socialismu a komunismu a pokračovateli v naší velké revoluční věci a kteří hrdinsky bojujete na všech předních hlídkách budování socialistického hospodářství a národní obrany za důsledné prosazování usnesení konference strany a deseti bodů politického programu vlády republiky a za úspěšné splnění letošního národohospodářského plánu, jste se spolu s vedoucími funkcionáři mládeže takto sešli, abyste se na přání strany poradili o způsobech, jak vyvolat velký revoluční nástup, který by odpovídal současné situaci. Dovolte proto, abych váš sjezd jménem ústředního výboru strany a vlády republiky co nejsrději pozdravil.

Na tomto sjezdu se sešli svazáci ze statečné lidové armády a pohraniční stráže, která neohroženě odráží pokračující útoky nepřitele proti severní polovině naší republiky a která spolehlivě chrání naše socialistické zřízení a tvůrčí práci našeho lidu při budování socialismu, mladí ocelárenští bojovníci, kteří statečně bojují u vysokých a martinských pecí, mladí horníci z rudných i uhelných dolů, kteří tam bojují o to, aby se vykopalo ještě více užitečných nerostů, mladí lidé ze strojírenství a energetiky, stateční mladí bojovníci z lesního hospodářství, kteří v hlubokých lesích zápasí s přírodou a plaví vory, mladí dělníci, pracu-

jící v lehkém průmyslu, mladí bojovníci rybáři, zápasící s mořem, mladí lidé z vesnice, kteří bojují za uspíšení technické, kulturní a ideologické revoluce na vesnici a za vyšší výrobu obilí, studenti, kteří se ve školách učí, aby se stali bojovníky strany na poli vědy, a mladí aktivisté ze všech ostatních odvětví. Dovolte, soudružky a soudruzi, abych vám jménem ústředního výboru strany a vlády republiky vyjádřil vřelý dík za to, jak hrdinně s vynaložením veškerého umu a energie bojujete za to, aby bylo spolehlivě ochráněno naše socialistické zřízení, jež je velkou vymožeností revoluce, a zintenzivňováno budování socialismu.

Celková situace se dnes vyvíjí pro naši revoluci i pro světovou revoluci příznivě. V Asii, Africe, Latinské Americe a všude ve světě ještě silněji planou plameny prot imperialistického a protiamerického boje a světové imperialistické mocnosti v čele s americkým imperialismem jdou nadále cestou úpadku. Je sice pravda, že mezi zeměmi socialistického tábora v důsledku rozdílů v politických a ideologických názorech také existují prvky nejednoty, ale i vnitřní rozpory imperialistů se velice vyostřují.

Od druhé světové války až po současnou dobu se američtí imperialisté neustále zběsile snaží uvrhnout celý svět do svého područí. Čím zběsileji postupují, tím zřetelněji se před revolučním lidem celého světa a před mírumilovnými lidmi na celém světě odhaluje jejich agresivní povaha a odhodlání širokých lidových vrstev k prot imperialistickému a protiamerickému boji se stupňuje více, než tomu bylo kdykoli v minulosti.

Američtí imperialisté již několikrát dostali od revolučního lidu celého světa jaksepatří za vyučenou. Po prvé tomu tak bylo v korejské válce, kdy musili padnout na kolena před naším lidem, jenž se vymanil z někdejšího koloniálního otroctví, a utrpěli ostudnou porážku. Potom Američané padli na kolena před hrdinným kubánským lidem, lidem ostrova o osmi miliónech obyvatel, náležejícího k Latinské Americe, kterou američtí imperialisté nazývali svými „bezpečnými humny“. Kromě toho byly americkému imperialismu zasazeny obrovské rány revolučním bojem lidu řady zemí světa, zejména řádně dostává americký imperialismus v poslední době denně za vyučenou od

vietnamského lidu. Američtí agresori nasadili do vietnamské války přes půl miliónu svých vojáků, ale hrdinný boj vietnamského lidu zarazit nemohou a čím dále tím více se jejich síly hroutí. Proto se mýtus o „mohutnosti“ amerického imperialismu v době po druhé světové válce v průběhu událostí, počínajících korejskou válkou, v důsledku revolučního boje lidu řady zemí světa, na prvním místě kubánské revoluce, a konečně v důsledku vietnamské války, bezesbytku rozplynul.

Dnes američtí imperialisté nejen narážejí na energický odpor širokých vrstev lidu kdekoli na celém světě, ale setkávají se s odmítnutím i u lidu vlastní země. Jak bylo již v tisku oznámeno, povstávají v posledních dnech všude po Spojených státech ke vzpouře černoši v souvislosti se zavražděním černošského vůdce dr. Kinga.

I spojencům amerických imperialistů zasazuje revoluční lid všude na světě velké rány a jejich moc čím dále tím více slabne.

Byť byli imperialisté sebesilnější, povstane-li lid světa, aby proti nim energicky rozvíjel revoluční boj, pak je nutně stihne záhuba. Historické zkušenosti to jasně dosvědčují.

Což se v minulosti japonští imperialisté dosti nechlubili, jak jsou silní? Tehdy měli obsazenu nejen celou Koreu, ale pohltili i severovýchod a mnohé další oblasti Číny, pohltili téměř celou jihovýchodní Asii.

I německý Hitler pohltil skoro celou Evropu a když zaútočil i na Sovětský svaz, vyzval Japonce, aby se s ním sešli na rozhraní mezi Evropou a Asií, na Urale.

Ačkoli se japonští militaristé a fašistické Německo kdysi takto vychloubali, nakonec je neminula záhuba. Vynakládali zběsilé úsilí, aby se této záhubě vyhnuli, ale uniknout osudu, který jim přinesl smrt, nijak nemohli. V Německu Hitler spáchal sebevraždu a i Tódžó v Japonsku skončil na onom světě.

Američtí imperialisté se dnes vychloubají svou silou, ale i je určitě stihne záhuba.

Tuto tendenci historického vývoje musíme hodnotit správně. Rozhodně není pravda, že by imperialismus, jak to někteří říkají, byl i nadále hrozným tvorem. Agresivní povaha imperialismu je sice stále nezastřenější a jeho pikle jsou stále zběsilejší,

avšak jeho agresivní plány všude ztroskotávají a utlačované národy i mírumilovní lidé na celém světě, lidé bojující za revoluci, soustavně vítězí.

Zkrátka a dobře, současná epocha je epochou revoluce, epochou záhuby imperialismu. Zejména je epochou úpadku a postupného zániku amerického imperialismu.

Žijeme právě v takovéto revoluční době, ve velké době, kdy imperialismus hyne a revoluce vítězí.

Co tedy má dělat naše mládež, která žije v epoše, kdy imperialismus hyne a revoluce vítězí?

Musí se statečně vrhnout do boje proti americkému imperialismu, aby se pomstila na nepříteli, který po sto let seděl korejskému lidu na šíji, a sjednotila vlast, aby našima rukama dovršila vítězství korejské revoluce v měřítku celé země a aby spolu s lidem jižní poloviny naší země uskutečnila krásné ideály socialismu a komunismu.

Úhlavním nepřítelem korejského lidu jsou američtí imperialisté, kteří se dopouštěli agrese proti naší zemi po dobu jednoho sta let, počínaje vniknutím plavidla „Sherman“ do našeho území. Zejména v období minulé Vlastenecké osvobozenecké války pronikli američtí imperialisté na území severní poloviny naší republiky, povraždili množství našich milovaných rodičů, bratří a sester, a nadále okupují polovinu území naší vlasti, kde urážejí a podvádějí naše krajany, utlačují a vraždí je, a přitom olupují jižní Koreu o mnohá cenná bohatství. Musíme americké imperialistické lupiče z naší země vyhnat a pomstít se na nepříteli, který po dobu jednoho sta let seděl na šíji našeho lidu.

Situace je dnes naší velké revoluční věci velmi příznivá. Ústřední výbor naší strany soudí, že čas k svržení amerických imperialistů a jejich pomahače, Pak Čong Hihovy kliky, k tomu, abychom lidu jižní poloviny naší země dopomohli k dovršení revoluce a uskutečnili velkou revoluční věc sjednocení naší vlasti vlastníma rukama, rychle uzrává.

Američtí imperialisté teď sice hrozí atomovou pumou, ale vůbec se jich nemusíme bát. Válčili jsme s Američany po tři roky a přece se atomové pumy neodvážili použít. Nestalo se

tak proto, že by Američané myslili na korejské lidi, ale proto, že atomové pumy použít nemohli. Což se američtí imperialisté odvažují použít atomové pumy ve Vietnamu, ač tam jejich síly tají jako sníh a ač nevědí kudy kam ze slepé uličky? Protože vědí, že použití atomové pumy by znamenalo jejich konec, neodvažují se jí použít, i když ji mají.

Avšak někteří lidé, kteří dostali strach z atomové pumy, se stále jen třesou, jak prý jsou Američané hrozní. Tito lidé jsou buď nenormální, nebo nechtějí provádět revoluci a chtějí se jen sami mít dobře a nikoli usilovat o svržení imperialismu.

Snahy o kompromis s imperialisty ze strachu před atomovým vydíráním se ve skutečnosti stávají pobídkou pro imperialisty v jejich agresivních pokusech.

Jestliže podlehneme vydírání imperialistů a budeme s nimi proto uzavírat kompromisy a ustupovat jim, pak se naši nepřátelé budou nadále všemožně pokoušet o to, aby nás rozložili a pohřbili. Jestliže naopak budeme statečně bojovat a odrážet útoky imperialistů, nelekajíce se jejich vyhrůžek a vydírání, pak se nepřítel neodváží na nás udeřit.

Nedávný incident s lodí Pueblo to zřetelně ukazuje.

Jak je všeobecně známo, vojíni a důstojníci válečného námořnictva naší hrdinné lidové armády nedávno zajali ozbrojené špionážní plavidlo Pueblo, patřící americkým imperialistům, které nestoudně proniklo hluboko do našich teritoriálních vod, aby tam provádělo špionážní činnost, přičemž zajali i jeho více než osmdesátčlennou americkou posádku.

Jakmile jsme se zmocnili Puebla, Američané se na nás obořili s hrozbami. Avšak my jsme se před jejich vyhrůžkami a vydíráním ani trochu nesklonili.

První dobu po polapení Puebla byla situace velmi napjatá. Spustili hrozný pokřik, vyhrožujíce, buď že budou bombardovat Wonsan, nebo že zaútočí na Wonsan, aby svou loď unesli, nebo zas že budou bombardovat některé z našich letišť, nebo že zajmou některou naši rybářskou loď, aby ji s námi vyměnili za zajaté plavidlo. My jsme se však zachovali tak, že jsme nepříteli dali na srozuměnou: dělejte si, co chcete, jestliže vy zaútočíte na nás, pak i my zaútočíme na vás. Avšak nepřítel se

nás napadnout neodvážil a neodvažuje se to udělat dodnes, kdy uplynuly tři měsíce od incidentu. Ovšem i teď Američané říkají: když nechcete Pueblo a jeho posádku propustit, pak uvidíte. Na tom však není nic, čeho bychom se měli zaleknout. Jestliže Američané rozpoutají válku, pak si to rozdáme a uvidíme.

Oproti minulé válce jsou dnes naše síly nesrovnatelně mohutnější. Tehdy jsme měli málo letadel a také naši piloti nebyli dobře vycvičeni. Ale dnes jsme připraveni po všech stránkách. Jak jsem již řekl na recepci u příležitosti 20. výročí 8. února, naše lidová armáda od doby, kdy byla založena, po stránce kvalitativní i kvantitativní nesrovnatelně zesílila. Proto neexistuje nic, čeho bychom se měli bát.

Kdybychom se před nepřítelem jen třásli hrůzou, pak bychom v revoluci nemohli zvítězit, naopak, kdybychom se třásli, nepřítel by tím více útočil.

Rozhodně se, soudruzi a soudružky, nesmíte bát války. Jestliže na nás Američané udeří, budeme musít válčit. Jak pak bychom teď, kdy američtí imperialisté se usadili v polovině naší země a denně urážejí naše krajany a kazí jim život, mohli dostat z něčeho strach a přihlížet se založenými rukama, nebojovat, ani kdyby nás Američané napadli?

V žádném případě nesmíme následujícím pokolením odkázat rozdělenou zemi; když na nás nepřítel zaútočí, musíme mu statečně čelit a bojovat.

Rozeznáváme dva druhy válek, tj. války spravedlivé a nespravedlivé. Jestliže v Koreji dojde k válce, pak válka, kterou povedou Američané, bude jakožto válka agresivní za účelem pohlcení jiného lidu válkou nespravedlivou, kdežto válka, kterou povedeme my, bude spravedlivou válkou na obranu naší vlasti a za navrácení území, které nám uchvátil nepřítel.

Proto když my budeme bojovat s Američany, budeme moci apelovat na všechen lid, který se celý uvědoměle zapojí do války a bude hrdinně bojovat a jemuž se vedle toho dostane aktivní podpory lidu celého světa. Proto v případě války máme my všechny možnosti, abychom zvítězili.

V boji s imperialismem musíme mít důvěru ve vítězství,

musíme se zvýšenou bdělostí čelit posledním záchvatům a bezohledným piklům imperialistů a připravovat se na každou eventualitu.

Ačkoliv imperialisté a zejména američtí imperialisté dnes jdou cestou úpadku a směřují ke své záhubě, zmítají se v posledních křečích zuřivosti. Ve snaze vyhnout se svému osudu, blízké záhubě, a nalézt skulinu k zachování své existence vynakládají veškeré své úsilí především na to, aby podkopali socialistický tábor a rozbili jednotu světových revolučních sil.

Američtí imperialisté v současné chvíli mají dvojí strategii, v souladu s níž rozvíjejí dvě fronty. Jsouce si vědomi toho, že vůči revolučním zemím v Asii, Africe a Latinské Americe nemohou uspět s metodou ideologického rozkladu, používají tam politiky potlačování, politiky ozbrojené agrese. Proti naší zemi a takovým revolučním zemím jako je Vietnam, Kuba a další, se soustavně dopouštějí agrese. Na druhé straně vůči zemím, kde nechtějí provádět revoluci a kolísají, kde touží po společném životě s imperialismem, volajíce jen po mírovém soužití, rozvíjejí američtí imperialisté politicko-ideologickou ofenzivu. Jinými slovy na lid zemí, které jsou ideologicky slabé, nepřítel útočí politicko-ideologicky, aby tento lid morálně rozložil, uvrhl jej do bezduché parády a pochybných radovánek a oslabil jej tak, aby jeho hospodářství bylo narušeno a hospodářská moc jeho země nemohla vzrůstat. Lze říci, že strategie amerického imperialismu v současném období spočívá v těchto dvou směrech.

Musíme se připravovat na každou eventualitu, abychom proti bezohledným manévřům amerického imperialismu mohli důsledně bojovat.

Ústřední výbor naší strany již vytyčil směr, jak dobře vést boj s americkým imperialismem a jak úspěšně dovršit korejskou revoluci. V zájmu dovršení korejské revoluce je nutno posilovat revoluční síly ve třech směrech, a to upevňovat severní polovinu naší republiky jakožto základnu revoluce, posilovat revoluční síly v jižní Koreji a posilovat internacionální solidaritu s revolučním lidem na celém světě.

Především je třeba úspěšně provádět budování socialismu

v severní polovině naší republiky, dále upevňovat naše socialistické zřízení a spolehlivě budovat naši revoluční základnu.

Nejdůležitějším úkolem, před nímž stojíme, jestliže máme v souladu se strategií a zaměřením korejské revoluce rozdrtit Američany a dovršit velkou věc naší revoluce, je spolehlivé vybudování revoluční základny v severní polovině naší republiky po stránce politické, hospodářské i vojenské. Zejména za současných podmínek, kdy američtí imperialisté kují své agresivní pikle stále otevřeněji, musíme důsledně konat přípravy, abychom jim mohli čelit, a aktivně posilovat naše vlastní revoluční síly.

Zdaleka nejdůležitější věcí při posilování revolučních sil severní poloviny naší republiky je správné provádění politické a ideologické přípravy.

Jak jsme již uvedli výše, neexistuje pro nás, kteří žijeme v epoše revoluce, v epoše boje, nic slavnějšího a smysluplnějšího než boj za úplné rozdrčení imperialismu, za dovršení revoluce v naší zemi a za vítězství světové revoluce.

Všechnen náš lid a všechnu naši mládež musíme politicky a ideologicky správně vychovávat, abychom dále zvyšovali jejich revoluční uvědomění a vytvořili z nich rozhodné revolucionáře, bojující až do konce za zájmy revoluce. I to, že v referátě na konferenci strany byla výrazně dána do popředí otázka revolucionizace a připodobnění dělnické třídy, směřuje k tomu, abychom ze všech lidí vychovali revolucionáře.

Jak stále opakujeme, má život člověka svou náplň, svůj smysl jedině tehdy, jestliže člověk žije pro revoluci, a ne tehdy, když pro revoluci ani nic nedělá a celý život klidně sedí na místě a jenom jí. Zejména dnes, v době prudkého revolučního rozmachu, bezstarostný život bez jakéhokoli boje ve skutečnosti ani nelze nazvat životem a člověk, který takto žije, má sotva cenu člověka.

Řeknu vám bajku, kterou jsem vyprávěl žákům, když jsem kdysi pracoval v hnutí mládeže.

Kdysi za starých časů měl jeden hospodář narozeniny, a tak si řekl, že tentokrát si udělá na narozeniny hostinu ze zvířete, které v jeho hospodářství zadarmo jí. V chalupě měl sle-

pici, kočku, psa, prase, měl i krávu a kobyly. Ta zvířata se tedy sešla, aby rozhodla, které z nich nic nedělá a jen zadarmo se má dobře. Nejdřív se slova ujala kobyly. „Já vozím hospodáře na zádech, tahám povoz a tak dělám spoustu práce. Já se o svůj život obávat nemusím“, prohlásila. Pak si slovo vzala kráva a řekla, že orá a vůbec zastane všechnu těžkou práci v hospodářství, ani ona že se o krk nemusí bát. Nato vyskočila kočka a volala, že ona v noci chytá myši a hlídá spíž, ona že tedy pro hospodáře také pracuje a není tedy důvodu, aby byla utrácena. I pes se připojil, on že řádně pracuje, neboť hlídá chalupu, a ani on tedy se nebojí, že bude obětován, a i slepice řekla, že ona každé ráno kdákáním budí hospodáře a že navíc mu snáší vajíčka, takže ani jí se nemůže nic stát. V ten okamžik prase, které dosud jen mlčky naslouchalo, se slzami v očích spustilo nárek, že nakonec bude zaříznuto ono, protože nikdy nic nedělalo a stále jen zadarmo jedlo.

Je to jednoduchá stará bajka, ale obsahuje hluboké poučení, že všichni lidé mají mít práci rádi a mají pilně pracovat. Také já zde tuto bajku dnes znovu uvádím proto, abych zdůraznil, že každý člověk dodá svému životu smysl a cenu jedině tehdy, když bude upřímně pracovat a bojovat za zájmy revoluce. Kdo v revoluční době nepracuje pro revoluci, sobecky myslí jen na to, aby on sám se měl dobře, nechce pracovat a žije zahálčivě a rozmařile, ten žije životem podobným prázdnému životu živočicha právě tak jako onen vepřík z bajky, který skončí o hospodářových narozeninách na pekáči.

Jelikož jsme lidé, žijící v revoluční epoše, musíme pracovat pro revoluci. Tím spíše nadšení a odvážní mladí lidé, ti všichni se musí stát budovateli socialismu a komunismu. V případě konfliktu musí mladí lidé jít na frontu a tam nasazovat životy v boji a ti, kteří nemohou jít na frontu, musí v týlu střežit závody, vyrábět a rozvíjet vědu. Všichni lidé, ať pracují kdekoli a dělají jakoukoli práci, musí tedy obětavě bojovat za zájmy revoluce.

Rozhodně nesmíme pracovat jen pro pár bankovek naší mzdy. Je ovšem skutečností, že v socialistické společnosti, která není komunistickou společností, kde výrobní síly by byly

vysokou měrou rozvinuty, je pro obživu nadále nutno počítat s určitým finančním zajištěním. To však nesmí být považováno za měsíční výdělek a tím spíše není možné, abychom se považovali za námezdní síly.

Když jsme dříve vedli revoluční boj v horách, nikdo nám mzdu nevyplácel. Ani nás k revoluční činnosti nikdo nenutil. Také jsme věděli, že bychom měli klid, kdybychom byli zůstali normálně doma, a dobře jsme věděli, že by nám nehrozila smrt. Proč jsme tedy s ranci na zádech šli přes hory a řeky, proč jsme v noci spávali pod stromy a denně s puškou v ruce podstupovali těžký boj s nepřítelem, ač jsme neměli co jíst a musili jsme překonávat tisíceré obtíže? Zúčastnili jsme se revoluce dobrovolně, bez haléře odměny, bojovali jsme v horách denně po 15 let, překonávající všechny obtíže, jen proto, aby zvítězila revoluce, abychom rozdrtili imperialismus, vyrvali z jeho spárů naši zemi, kterou uchvátil, a vybudovali novou společnost, v níž se všem Korejcům bude dobře dařit.

Revoluce je věcí posvátnou, cennou a plnou hlubokého smyslu. Proto na revoluční bojovou cestu, kterou jsme sami prošli, vždy hrdě vzpomínáme a obětavé zapojení do revoluční práce považujeme za čest, již není rovno.

Jednou mi jeden návštěvník z ciziny položil otázku, jaký je rozdíl mezi severní a jižní Koreou. Kdybych mu chtěl vysvětlit všechny rozdíly mezi severní polovinou naší republiky a jižní Koreou, byl bych mu musil udělat dlouhou přednášku a jelikož to nešlo, řekl jsem mu stručně toto. My jsme lidé, kteří pro vlast a národ bojovali proti Japoncům a proti Američanům a pro vlast a lid pracujeme. V severní Koreji tito vlastenci s podporou lidu ustavili lidovou vládu a v čele této vlády stojí. Pak Čong Hi z jižní Koreje však za Japonců chodil s mečem u pasu a dělal přísluhovače Japoncům, kteří Korejce utlačovali. Dnes zase dělá přísluhovače americkým imperialistům, kterým zaprodává vlast, a přes odpor lidu se s pomocí Američanů chopil t.zv. „vlády“. My jsme tedy skutečnými vlastenci, kteří milují svou zemi a lid, svou vlast a národ, kdežto loutkoví vládcové jižní Koreje jsou zrádci vlasti, kteří už dávno svou zemi a svůj národ zaprodávali, svůj lid utlačovali a kazili mu život. Naše vláda je skuteč-

nou vládou lidu, jihokorejská „vláda“ je reakční loutkovou vládou. Základní rozdíl mezi severní a jižní Koreou spočívá právě v tom. Na to cizí host pokyval hlavou a řekl, že teď teprve jasně pochopil rozdíl mezi severní a jižní Koreou.

Abyste, soudružky a soudruzi, správně pro revoluci pracovali, musíte se stát rozhodnými revolucionáři jako protijaponští partyzáni. Jen tak budete moci svůj život prožít jako život hrdý a smysluplný. Což může existovat něco ostudnějšího než nepodílet se ani na boji za rozdrčení imperialismu, nepodílet se aktivně ani na práci pro vybudování socialismu, když žijeme v tak krásné době?

Dnes stojíme před závažným revolučním úkolem pomoci jihokorejskému lidu rozdrtit Američany a Pak Čong Hihovu kliku, která jim přísluhuje, pak sjednotit vlast a dosáhnout vítězství korejské revoluce v měřítku celé země. Abychom splnili tento úkol, je především třeba v severní polovině naší republiky dobře provádět budování hospodářství, kultury a branné moci. Mladí lidé se s vysokým politickým a ideovým uvědoměním musí podílet na budovatelské práci pro socialismus, věnovat jí veškerý svůj um a energii, musí aktivně bojovat za obranu vlasti a socialistického zřízení.

V zájmu dobrého provádění politicko-ideologické přípravy je nutno všechny mladé lidi pevně sjednocovat kolem naší strany a důsledně prosazovat mezi mládeží jediný ideologický systém naší strany.

Mezi mládeží je ještě nemálo lidí, podléhajících různým formám staré ideologie. Existují lidé, ovlivnění otcem, kterému se dříve dobře dařilo, jsou i lidé, ovlivnění otcem, který v minulosti prováděl nekalou činnost. Kvůli tomu se ještě všech těchto mladých lidí nemůžeme zříkat. Třebaže se jejich otec provinil, musíme se všemožně vynasnažit, abychom tyto syny a dcery dostali zpět na správnou cestu, přetáhli je na naši stranu a dosáhli toho, aby šli s námi.

Nesmíme se dopouštět chyb ve vztahu k těmto mladým lidem, odvolávající se na to, že soudruzi, pracující mezi mládeží, vedou třídní boj. Ovšemže i v socialistické společnosti je nutno nadále vést třídní boj. S nepřáteli, kteří jsou proti našemu

zřízení a chtějí budování socialismu škodit, musíme jednat naprosto nekompromisně, vést s nimi důsledný boj, uplatňovat proti nim pevnou diktaturu. Avšak lidí, kteří se v minulosti sice dopustili chyby, ale litují jí a teď chtějí jít s námi, musíme vychovávat a převychovávat, sjednocovat je kolem strany, přitahovat je, aby šli spolu s námi. Uplatňovat takto diktaturu proti nepřátelům, jdoucím proti nám, a vychovávat a revolucionizovat lidi, kteří nás chtějí následovat, to právě jsou způsoby třídního boje za socialistického zřízení. O těchto otázkách byl podán jasný výklad v referátě na konferenci strany.

Jestliže mladým lidem budeme správně vštěpovat, že zřízení statkářů a kapitalistů je špatné, jestliže jim vštípíme proti-imperialistické smýšlení, jestliže je budeme dobře přesvědčovat o tom, že socialistické zřízení je opravdu dobré zřízení a boj za vybudování socialismu a komunismu je opravdu bojem pro lid, pak s výjimkou několika zkažených jednotlivců můžeme všechny převychovat tak, že půjdou za námi. Výchovu a převýchovu mládeže musíme tedy provádět ještě aktivněji a ještě v širším měřítku.

Musíme věnovat zvláštní pozornost tomu, abychom se při této práci nedopustili sebemenší pravicové chyby ani sebemenší levičácké úchytky. Jestliže nebudeme provádět ideovou výchovu mládeže a nepovedeme ani boj proti nepřátelským elementům, společnost se nám zatemní, mladí lidé nám nasáknou buržoazní ideologií a podlehnou rozkladu. Naopak, jestliže se budeme zříkat dokonce i lidí, kteří proti nám nejsou a říkají, že chtějí jít s námi, budeme jim vyčítat, že jejich otec je zlý a já nevím co ještě, uděláme si z mnoha lidí nepřátele a přivedíme si při budování socialismu mnoho těžkostí.

Nesmíme se dopustit ani revizionistických chyb ani levičácké dobrodružnosti. Musíme se důsledně držet jen zásady, jež je v souladu s idejemi a se směrnicemi naší strany, že všechny lidi je třeba revolucionizovat, připodobňovat dělnické třídě a sjednocovat kolem strany.

Naši lidé se dnes slovy přihlašují k tomu, že se vyzbrojí idejemi naší strany, ale ještě nejsou jedinou ideologií naší strany důsledně vyzbrojeni, takže se v práci občas dopouštějí

levičácké či pravicové úchytky. Levičácké i pravicové úchytky se vyskytují i u stranických pracovníků, i u pracovníků mládežnického, odborového nebo ženského hnutí. Proto sami kádroví pracovníci musí nejprve ještě hlouběji studovat ideje strany a přesně pochopit jejich obsah a podstatu. Jen tak se budou v práci moci vyhýbat levičáckým i pravicovým úchytkám a budou moci správně uplatňovat strategii a taktiku naší strany, jež je v souladu s naší revoluční realitou.

Máme-li se vyzbrojit jedinou ideologií strany, je velmi důležité, abychom se důsledně stavěli proti poklonkovaní před velkými, proti dogmatismu, revizionismu a levičáckému avanturismu.

Jestliže v hlavách mladých lidí zůstanou staré ideje a budou na ně působit, pak tam postupně vymizí ideje naší strany, tito lidé ztratí stanovisko čuče, a tak v jejich hlavách přirozeně vyklíčí ideologie poklonkovaní před jinými zeměmi, najde tam cestu i revizionismus, který se zřiká revoluce, a budou zvedat hlavu všelijací „zloduši“. Proto bez důsledného boje proti všem starým ideologiím, počínaje poklonkovaním před velkými a revizionismem, není možné se vyzbrojit idejemi vlastní strany a nelze pevně nastolit systém jediné ideologie strany.

Poklonkovaní před velkými a revizionismus jsou ideologickými přežitky feudalismu a kapitalismu a jako takové jsou hluboce zakořeněny a mají tuhý život. Zejména poklonkovaní před velkými je myšlení, které je u nás odedávna rozšířeno a hluboce zakořeněno a které naší revoluci způsobilo obrovské škody.

Jak stále říkám, naše země se nalézá mezi samými velkými zeměmi. Proto se od starých časů mezi našimi lidmi rozšířil zvyk velkých zemí se bát a jim sloužit a též špatný zvyk snažit se něčeho dosáhnout s pomocí velkých zemí. Jelikož poklonkovaní před velkými bylo u nás takto v našich dějinách pěstováno, ani trochu nás neopustilo a v nemálo případech přežívá i dnes.

I skutečnost, že část lidí v jižní Koreji má slabou nenávisť proti americkým imperialistům a nebojuje statečně proti nim, je dána vlivem poklonkovaní před velkými. Tito lidé si říkají, že Spojené státy jsou velká země, která má atomovou pumu, a tak

se jich obávají a klanějí se jim. V důsledku toho pak proti nim aktivně nebojují.

Také fakt, že v období dočasného ústupu za poslední Vlastenecké osvobozené války mnoho lidí zahynulo, byl do značné míry zaviněn tím, že třídní uvědomění otupělo a rozšířilo se poklonkování před velkými. Jelikož k tomu přibyl navíc i dogmatismus, následky byly o to horší. Špatní lidé, kteří se bezprostředně po osvobození vetřeli do naší strany, se oddávali poklonkování před velkými a dogmatismu, místo aby našemu lidu vštěpovali myšlenku strany o čučche, místo aby lid vychovávali v duchu revolučních tradic a místo aby ho učili, jak bojovat proti nepříteli. Proto jakmile ve válce nastala obtížná doba, mnozí lidé ztratili víru ve vítězství, ani nepomysleli na to, že by proti nepříteli mohli bojovat vlastními silami a krutě zahynuli. Kdybychom již před válkou byli zintenzivňovali výchovu lidu v duchu revolučních tradic, kdybychom lid byli učili, jak bojovali protijaponští partyzáni, kdybychom jej byli vyzbrojovali pevným vědomím samostatnosti a revolučními idejemi, nebylo by bývalo tak velikých obětí.

Jak ukazují historické zkušenosti, poklonkování před velkými dělá z lidí hlupáky, takže národ nevyhnutelně hyne a revoluce propadá porážce. Proto proti poklonkování před velkými musíme důsledně bojovat. Jelikož u nás je poklonkování před velkými hluboce zakořeněno, musí se s ním soustavně bojovat z generace na generaci. V žádném případě nesmíme zbožně vzhlížet k jiným, ale musíme vždycky s důvěrou ve vlastní síly myslet vlastní hlavou a podle toho jednat. Všechny lid a všechny naše mladé lidi musíme spolehlivě vyzbrojit neochvějnou idejí čučche, rozpracovanou naší stranou, a skvělými revolučními tradicemi naší strany.

Revizionismus není o nic menším nebezpečím a není o nic méně škodlivý než poklonkování před velkými. Revizionismus způsobuje, že vznikají iluze o imperialismu a nelze statečně bojovat proti nepříteli.

Za Vlastenecké osvobozené války jsme viděli případy, že někteří lidé zahynuli, když zůstali klidně ve svých domovech, protože měli iluze o Američanech a říkali si, že Američané sotva

budou někoho zabíjet. Ba vyskytly se někde i politováníhodné případy, že členové naší strany se nechali bez odporu chytit bandity z „pořádkových oddílů“, vyzbrojenými loveckými puškami a klacky, a pak se ubít. Lidé, kteří, ač nebyli dobře vyzbrojeni, se tehdy chopili několika pušek, seker a srpů a po skupinách o několika desítkách mužů odešli do hor, aby tam bojovali, události všichni přežili. 40 dní fakticky není tak dlouhá doba. Avšak lidé, kteří nedokázali vydržet ani tak krátkou dobu a kteří místo toho, aby aktivně bojovali proti nepříteli, zůstali klidně sedět na místě, protože měli o nepříteli iluze, byli nepřítelem nemilosrdně povražděni. To bylo opravdu bolestné.

Je třeba si jasně uvědomovat, že nevychovávat lid, ponechávat mezi ním iluze o nepříteli, má opravdu velmi vážné následky.

Avšak protistraničtí kontrarevoluční frakcionáři, nasáklí revizionismem, po určité době chtěli v naší zemi šířit iluze o imperialismu. Říkali, že o americkém imperialismu je třeba mluvit jako o „Washingtonu“ nebo „Pentagonu“ a byli proti tomu, aby se americkému imperialismu spílalo. To je hrubý projev revizionistického smýšlení. Kdybychom to dělali, mezi lidem by vymizela nenávisť k imperialismu a otupěla by bdělost vůči nepříteli.

Nesmíme si dovolit žádné iluze o imperialismu a ani na okamžik nesmíme polevovat v revoluční bdělosti. Všechny lid a všechny mladé lidi musíme vychovávat v duchu nenávisti k imperialismu a zvláště k americkému imperialismu, musíme je důsledně ideologicky vyzbrojovat tak, aby nekompromisně až do konce bojovali proti všem třídním nepřátelům.

Je třeba nadále zvyšovat bdělost i vůči levičáckému аванturismu a trpělivě proti němu bojovat.

Nepřítel proti nám dnes zahajuje politickou ofenzívu. Abychom zlomili ideologickou ofenzívu nepřítel, musíme ofenzívně provádět naši politickou a ideologickou práci.

Za podmínek, kdy nepřítel svou ofenzívu zintenzivňuje, nesmíme se omezovat jen na obranu, ale musíme proti tomu postavit aktivní protiútok. Musíme se sami pevně vyzbrojovat revolučními myšlenkami naší strany a marxisticko-leninskou

ideologií a s pomocí protiimperialistické a protiamerické ideologie naší strany, s pomocí komunistické ideologie, s pomocí úspěchů naší revoluce a výstavby musíme proti nepříteli postavit naši propagační ofenzívu.

Stejně je tomu i v práci Socialistického svazu pracujících mládeže. Jestliže za podmínek, kdy stojíme tváří v tvář nepříteli a kdy nepřítel s pomocí rozhlasu a letáků proti nám ve velkém měřítku rozvíjí protikomunistickou kampaň, nebudeme zvyšovat bdělost, pak vlivy této kampaně mohou proniknout i mezi naši mládež. Proto se politicky nesmíme omezovat jen na obranu, ale musíme jít do útoku. Je třeba ofenzívně provádět výchovnou práci s těmi lidmi, kteří jsou ideologicky slabí a pod vlivem nepřátelské reakční propagandy mohou zakolísat. Jestliže nepomůže jednorázové výchovné působení, je třeba je opakovat ještě jednou, jestliže to nezapůsobí ani po druhé, je třeba k výchovnému působení přikročit po třetí a jestliže i to bude bezvýsledné, musí se k výchově trpělivě přikračovat po čtvrté, po páté. Naše korejské přísloví praví, že není stromu, který by nepadl po desáté ráně; budeme-li výchovnou práci provádět trpělivě, pak můžeme s výjimkou opravdu špatných živelů všechny lidi získat na náš břeh a vyzbrojit je spolehlivě myšlenkami naší strany.

Ani při práci s příslušníky vrstev se složitým pozadím se nesmíme omezovat na obranný boj, ale musíme jít do útoku. Lidí, kteří se dopustili chyb nebo mají složitý původ, musíme politicky ovlivňovat prostřednictvím jejich rodin, jejich příbuzných nebo přátel a provádět s nimi výchovnou práci. Synům a dcerám lidí, kteří jsou příslušníky našich základních tříd, ale byli nepřitelem zneužití, takže se dopustili chyb, musíme říkat: z třídního hlediska není tvůj otec příslušníkem nepřátelské třídy, ale byl nepřitelem oklamán a zneužit. Proto ty musíš chybu svého otce správně pochopit, musíš se aktivně zapojit do budování socialismu, správně bojovat proti americkým imperialistům a znovu se vrátit na pozici své třídy. Když je budeme tímto způsobem správně vychovávat, všechny je musíme získat na naši stranu.

Jestliže tedy budeme ideologickou výchovnou práci provádět takto ofenzívně a všechny mladé lidi budeme pevně

vyzbrojovat idejemi naší strany, může si nepřítel svou reakční propagandu sebevíce zintenzívnovat a přece nebude nikoho, kdo by jí naslouchal, a reakční propagandistická ofenzíva nepřitele nakonec nebude mít vůbec žádný efekt.

Protože organizace Socialistického svazu pracujících mládeže je masovou organizací mladých lidí, je velmi důležité pěstovat její komunistické jádro. Masová organizace bez takového jádra nemůže dokonale splňovat svou úlohu.

V Socialistickém svazu pracujících mládeže úlohu jádra ovšem sice hrají členové strany, ale nesmějí to být jenom členové strany. Je jich příliš málo. Socialistický svaz pracujících mládeže je velmi velkou masovou organizací s dvěma milióny sedmi sty tisíci členy, která má obrovskou sílu. Jestliže ze všech mladých lidí, kteří jsou jejími členy, chceme učinit pevné komunisty a zanicené revolucionáře, jestliže chceme, aby Socialistický svaz pracujících mládeže uváděl své mohutné bojové řady do pohybu, pak v něm musíme pěstovat početné komunistické jádro a zajišťovat, aby toto jádro mezi mládeží dobře plnilo svou úlohu.

Vytyčili jste si, soudružky a soudruzi, na tomto sjezdu heslo, že v boji za splnění rozkazů a směrnic strany se stanete avantgardou, bojovníky, ochotnými jít na smrt. Myslím, že je to dobré heslo. V zájmu výchovy a budování komunistického jádra bude dobře, aby v Socialistickém svazu pracujících mládeže bylo napříště rozvíjeno hnutí „brigád mladé avantgardy“. Stejně jako v hnutí brigád čchollima by se titul „brigáda mladé avantgardy“ neměl udělovat najednou kolektivně celé pracovní skupině nebo celé dílně, ale hnutí by se mělo rozvíjet takovým směrem, aby přitom v každé pracovní skupině bylo pěstováno početné jádro. Kdyby se toto hnutí rozvíjelo dobře tak, aby celé dva milióny sedm set tisíc mladých lidí se staly členy „brigád mladé avantgardy“, bylo by to sice nejlepší, ale stačilo by, i kdyby členů brigád bylo 500, 600 nebo 700 tisíc.

V ústředí Socialistického svazu pracujících mládeže bude třeba rozpracovat stanovy hnutí „brigád mladé avantgardy“ a tuto práci pilně rozvíjet, aby pěstování a výchova komunistického jádra postupovaly energicky vpřed.

Další důležitou věcí při posilování našich revolučních sil

je správné provádění budování hospodářství a další upevňování materiální základny státu.

Jak stále zdůrazňujeme, korejská revoluce musí být dovršena převážně našimi vlastními silami. Z toho ovšem nevyplývá, že hlásáme, že při provádění naší revoluce nesmíme od jiných zemí přijímat pomoc. V zájmu vítězství korejské revoluce musíme přijímat i pomoc od jiných zemí, jestliže je toho zapotřebí. Při provádění korejské revoluce se však nesmíme spoléhat jen na jiné země. Cizí pomoc je vždy záležitostí druhořadou a základem jsou naše vlastní síly.

Máme-li korejskou revoluci dovésti do konce vlastními silami, pak musíme mít vlastní spolehlivou hospodářskou základnu.

Proč za minulé Vlastenecké osvobozené války naše lidová armáda zatlačila nepřítele až k řece Raktonggang, ale nedokázala celou jižní Koreu osvobodit a musila ustoupit? Nebylo to rozhodně tím, že by naše lidová armáda ztratila bojovnost nebo že by neuměla bojovat. Ani tehdy, když se vytvořila obtížná situace, neboť na nás přímo zaútočila agresivní vojska amerického imperialismu, zmobilizovala obrovské vojenské síly a vylodila se u Inčchonu, aby přerušila naše spojení mezi frontou a zázemím, stateční vojáci naší lidové armády ani trochu neztratili bojovnost a nadále statečně bojovali s nepřítelem. Neměli jsme však tehdy dostatek střelných zbraní. Jen tato jediná okolnost způsobila, že nám nezbylo než dát se na ústup. Nebylo to způsobeno žádným jiným důvodem. Kdybychom měli jako nyní dostatek střelných zbraní a mohli jimi vyzbrojit všechny lid, nepřítel by se býval nemohl v Inčchonu vylodit a hlavní síly lidové armády, které postoupily až k řece Raktonggang, by se byly nemusely dávat na ústup a mohly úplné osvobození jižní Koreje dokonat.

Zařídili jsme sice hned po osvobození továrnu na zbraně, ale byla malá a množství vyrobených zbraní nebylo velké a i přitom jsme veškerý materiál, potřebný k výrobě, nakupovali v cizině. Když došlo k válce a vyčerpali jsme importovaný materiál, ztratili jsme možnost vyrábět zbraně. Proto jsme nemohli na frontu požadované zbraně dodat.

Naše strana si toto tvrdé poučení vzala hluboko k srdci a aby se taková bolestná záležitost již neopakovala, vytyčila již v prvním období po uzavření příměří linii vybudovat samostatné národní hospodářství, abychom mohli spolehlivě vybudovat hospodářskou základnu a na jejím základě energicky rozvinout boj za posílení obranyschopnosti naší země. V důsledku toho se dnešní postavení naší země od jejího postavení za minulé Vlastenecké osvobozené války podstatně liší. Dnes máme spolehlivou základnu samostatného národního hospodářství a získali jsme možnost kdykoli si vyrobit vlastními silami nejruznější vojenský materiál, kterého je zapotřebí pro obranu naší vlasti.

Avšak není možné, abychom se s dosaženými výsledky spokojili. Musíme nadále urychlovat budování socialistického hospodářství a soustavně posilovat hospodářskou moc naší země. Posilovat hospodářskou moc země znamená posilovat též její obranyschopnost. Je tomu tak proto, že jen máme-li spolehlivou hospodářskou základnu, můžeme si vše, čeho je k posilování obranyschopnosti zapotřebí, sami vyrobit.

Abyste získali správnou představu o tom, do jaké míry je posilování hospodářské moci státu nezbytné pro posilování jeho obranyschopnosti, měli byste, soudružky a soudruzi, vidět film o útočné akci praporu. Jak byste se z filmu sami dozvěděli, potřebuje jeden prapor k pouhé jedné útočné akci nejruznější zbraně a spotřebuje množství nábojů a výbušnin. Náboje a výbušniny nejsou věcí, která by se dala použít dvakrát, stačí jediná rána, prásk, a rozletí se do vzduchu. Kolik je tedy zapotřebí válečného materiálu k vedení války? Není těžké pochopit, že bez vlastní spolehlivé hospodářské základny to nelze všechno unést. Abychom tedy byli připraveni na velkou revoluční událost, musíme vynakládat všechny své síly pro další upevnění hospodářské základny našeho státu.

Zdaleka na nejprřednější místo musíme bezpodmínečně klást energetický průmysl. Neexistuje jediné odvětví našeho národního hospodářství, kde by se nespotebovávala elektřina. I ocel se vyrábí s použitím elektřiny a zejména něco takového, jako jsou podniky chemického průmyslu, se téměř bez výjimky uvádí do pohybu elektrickou energií. Ať je to v míru nebo za

války, bez elektřiny nelze vyrobit nic. Proto v minulosti naše strana soustřeďovala obrovské síly na rozvoj energetického průmyslu a vybudovali jsme mnoho elektráren a i do budoucnosti se plánuje výstavba mnoha elektráren. V již existujících elektrárnách musíme dále zvyšovat výrobu elektrické energie a urychlením výstavby dalších elektráren, které jsou rozestavěny, musíme dosáhnout jejich brzkého dokončení.

Budeme musit soustředit velké síly do těžebního průmyslu, který je na počátku každého technologického procesu, a zajistit ještě vyšší těžbu nejrůznějších rud, uhlí a dřeva.

Materiálem, jehož je ve všech odvětvích hospodářské i branné výstavby nejvíce zapotřebí, je železo. I pro stavbu jednoho domu potřebujeme železo, stejně jako je potřebujeme pro výrobu jediného stroje. Bez železa nelze vyrábět automobily, traktory, ani lodi, nelze bez něho vyrábět ani děla, tanky a další zbraně. Proto lze říci, že ocel má rozhodující význam jak při budování hospodářství, tak při modernizaci lidové armády, při vyzbrojování všeho lidu a přetváření celé naší země v jedinou pevnost.

Aby bylo možno vyrobit mnoho oceli, je v dolech nutno vytěžit mnoho železné rudy a poslat ji do železáren. Dolů na železnou rudu máme u nás dost. Na železnorudných dolech si musí vzít k srdci usnesení konference strany o nezbytnosti současného rozvoje hospodářské a branné výstavby a aktivně se snažit o vytěžení ještě většího množství kvalitní železné rudy.

Je třeba těžit i více zlata. Jestliže vytěžíme hodně zlata a prodáme je jiným zemím, pak si budeme kdykoli moci koupit závody, které potřebujeme. Jestliže si nakoupíme a vybavíme větší množství strojírenských nebo chemických závodů, budeme si moci vyrobit o to více věcí, které potřebujeme. Za zlato si od kapitalistů lze koupit cokoli. Proč bychom tedy ponechávali zlato zakopané v zemi? Nechat je v zemi a jen se chlubit, že máme mnoho zlata, stříbra a jiných pokladů, nevede k ničemu. Než kapitalismus zahyne, musíme co nejvíce zlata vytěžit a prodat.

Dále musíme vyrábět mnoho mědi. Měď je velmi důležitý kov, který nám nesmí chybět, jestliže máme provádět elektrifi-

kaci, mechanizaci a automatizaci. Jen z mědi můžeme vyrobit elektromotory a nejrůznější telekomunikační techniku, nemluvě ani o obyčejných drátech elektrického vedení.

I olovo má pro hospodářskou a brannou výstavbu velmi značný význam. Olovo je nezbytně zapotřebí pro výrobu kabelů a nejrůznějších elektropřístrojů, jen s použitím olova lze vyrábět akumulátory.

Velmi důležitými kovy jsou kromě toho zinek, cín, wolfram, molybden, nikl a další. Musíme se snažit vytěžit ještě více rud, v nichž jsou tyto kovy obsaženy.

Vedle rud musíme vytěžit ještě více uhlí a dřeva. Bez uhlí nám nepoběží závody a i kdybychom vytěžili sebevíce rudy, bez uhlí z ní nemůžeme nic vytavit. Bez uhlí nám nepoběží ani tepelné elektrárny. I dřeva je zapotřebí na tolika místech, že to nelze na prstech spočítat, ale především ve stavebnictví.

Těžební průmysl potřebujeme i v době války, i v době, kdy válka není. V těžebním průmyslu musíme dosáhnout velkého rozmachu. Zejména mladí lidé pracující v tomto odvětví musí vynakládat veškerý svůj um a energii pro rozvoj těžebního průmyslu a aktivně bojovat o to, aby se jeho výroba proti dnešku přinejmenším zdvojnásobila.

Aby bylo možno vyrábět ještě více surového železa, oceli a nejrůznějších barevných kovů, je třeba přednostně rozvíjet geologický průzkum a spolu s rozvíjením rudného průmyslu soustřeďovat síly i na rozvoj hutního průmyslu.

Při rozvoji černého hutnictví je důležité, aby se důsledně vycházelo ze zásady čučče a aby se výroba železa zajišťovala s pomocí paliv, vytěžených doma. Budeme na jedné straně musit bojovat o to, abychom u nás doma vytěžili co nejvíce zplynovatelného uhlí a koksovatelného uhlí a na druhé straně zajišťovat, abychom v železárnách vyráběli surové železo při co nejnižší spotřebě koksu.

Rychlý rozvoj průmyslu stavebních hmot před námi vystává jako velice naléhavý požadavek z hlediska úspěšného zajištění jak hospodářské, tak branné výstavby. Mladí lidé a dělníci, pracující v odvětví průmyslu stavebních hmot, budou musit rozvíjet energický boj za to, aby se vyrábělo více kovových

stavebnin, cementu, ohnivzdorných cihel, různých výrobků z pryskyřic a překližek.

Nadále budeme musít věnovat obrovské síly rozvoji chemického průmyslu. V době mírového budování slouží chemický průmysl budování hospodářství a zvyšování životní úrovně lidu, v době války pak navíc hraje důležitou úlohu při zajišťování válečného vítězství. Jestliže díky rozvoji chemického průmyslu budeme vyrábět více dusičnatých hnojiv, budeme o to více moci zvýšit zemědělskou výrobu. Proto čím více dusičnatých hnojiv vyrobíme, tím lépe.

Odvětvím, kam v současné době musíme soustředit zvláště velké síly, je strojírenství. Bez rozvíjení strojírenství nelze uskutečňovat ani hospodářskou ani brannou výstavbu.

Musíme se aktivně snažit posunout rozvoj strojírenství o další stupeň vpřed v souladu s požadavky situace.

Je třeba dále rozvíjet i lehký průmysl a těžbu produktů moře. Jakožto odvětví, sloužící bezprostředně životu lidu, má lehký průmysl i těžba produktů moře velmi značný význam pro zvyšování životní úrovně lidu.

V oblasti lehkého průmyslu je především nutno vyrábět více kvalitních látek, aby bylo lidu možno zajistit kvalitní oblečení. Je třeba zejména vyrobit a lidem a dětem dodat mnoho zimních kabátů a vatovaných kazajek, čepic a obuvi.

V oblasti těžby produktů moře bude třeba provádět rybolov při pobřeží, ale zejména bude nutno rozvíjet rybolov na širém moři daleko od břehů. Jen tak bude možno dosáhnout vysokých úlovků ryb.

Jestliže máme plně zajistit rozvoj všech odvětví národního hospodářství, pak musíme rychle rozvíjet dopravu. Musíme soustředit velké síly na rozvoj železniční a automobilové dopravy i vodní dopravy.

Dále bude nutné nadále soustřeďovat obrovské síly na rozvoj vesnického hospodářství. Ve vesnickém hospodářství je nejdůležitější pracovat dobře v zemědělství, aby se vyrobilo mnoho obilí. Jen když se vyrobí mnoho obilí a bude proto dostatek potravin, bude možno úspěšně budovat hospodářství. I pro rozvoj živočišné výroby je nutné, aby bylo mnoho obilí. Proto

je v oblasti vesnického hospodářství nutno soustředit všechny síly do výroby obilí. Zároveň s rozvíjením výroby obilí musíme aktivně usilovat i o rozvoj živočišné výroby a sadařství. Zejména musíme široce rozvinout chov králíků. Když budeme ve velkém množství chovat králíky, budeme moci pro naše děti vyrábět kožešinové kabátky, kožešinové čepice a boty.

Pro úplné splnění všech těchto hospodářských úkolů bude třeba podnitit nový velký rozmach ve všech odvětvích národního hospodářství. Náš boj je velice napjatý. Ve všech odvětvích národního hospodářství bez výjimky je nutno s menším vynaložením pracovních sil dosahovat vyšší výroby. Abychom čelili dnešní situaci, kdy agresivní pikle nepřítelů jsou stále nepokrytější, je nutno při energickém rozvíjení branné výstavby budovat nové továrny, dále zvyšovat výrobu a nadále zvyšovat životní úroveň lidu. Chceme-li toho dosáhnout, pak si musíme život našeho státu zařídit šetrněji, každý musíme pracovat za dva i za tři, abychom výrobu zvýšili dvojnásobně i trojnásobně. Ve všech odvětvích národního hospodářství a ve všech výrobních jednotkách je nutno rozvíjet masové hnutí za důsledné odstraňování plýtvání, za krajní šetrnost při vynakládání pracovní síly i materiálu a za vyšší výrobu.

Máme ještě velmi mnoho zakopaných rezerv. Naší největší rezervou je další zvyšování revolučního nadšení a iniciativy výrobců prostřednictvím správné politické práce a zintenzivňování technického zlepšovatelského hnutí tak, aby stroje nahradily člověka při práci, kterou dosud sám zastával. V poslední době kádroví pracovníci počínají členy politického byra ústředního výboru strany chodit na závody a do podniků, aby tam rozmlouvali s dělníky a hledali rezervy. Přitom se objevují fantasticky velké rezervy. Na jednom strojírenském závodě se zavazují, že vyrobí nad plán 250 bagrů. Kromě toho na tomto závodě nejen, že nepožadují další pracovní síly, ale část dosavadních pracovních sil dokonce ušetří, aby pro ně mohli přibrat další úkoly. Opět na jiném závodě na výrobu obráběcích strojů se zavazují, že nad plán vyrobí 500 kusů obráběcích strojů. Kromě toho ve všech závodech a podnicích v celé naší zemi se s takovou bojovností ujímají hnutí za zvyšování výroby a

za zvýšení šetrnosti. Toto hnutí budeme musít nadále energicky prosazovat.

Jednou z důležitých rezerv je i mobilizace nevyužitého materiálu. Budeme-li hromadně sbírat staré železo, starý textil a starý papír, pomůžeme tak značně výrobě. Když sebereme hodně starého železa, o to méně surového železa budeme potřebovat pro výrobu oceli, když sebereme hodně starého páru, ušetříme spoustu dřeva. Musíme rozvinout všelidové hnutí za využívání takového nevyužitého materiálu.

Tyto věci na první pohled vypadají jako věci nepatrné, ale když se provádějí řádně, znamenají velký příspěvek k hospodaření státu.

Jestliže chceme správně provádět budování socialistického hospodářství, musíme se důsledně stavět proti revizionismu v ekonomické oblasti.

Zdaleka nejvíce se musíme důsledně stavět proti revizionistické ideologii, která při budování hospodářství zdůrazňuje jen materiální zainteresovanost.

Za podmínek, kdy světová revoluce zatím nebyla dovršena, je třeba nikoli usilovat o to, aby se pracovalo méně nebo aby se zvyšovala jen materiální zainteresovanost, ale je nutno posilovat ideovou výchovu mezi mládeží a dosahovat toho, aby mládež více pracovala v zájmu světové revoluce. Jestliže mladí lidé budou denně pracovat jen o hodinu déle ve prospěch pomoci zaostávajícím zemím, pak se o to více uspíší chod světové revoluce. Jestliže se lidé ideově zmobilizují, aby třeba jediný stroj začali vyrábět lépe a bylo tak umožněno tento stroj prodávat novým nezávislým státům v Asii, Africe a Latinské Americe levněji než imperialisté, pak by všechny tyto země hájily socialistický trh, podporovaly by socialismus a šly by za ním.

Rozhodně z našich pracujících a mládeže nesmíme dělat lidi, kteří by neznali nic než peníze. Jako nejdůležitější úkol je nutno stavět otázku důsledného zavádění táanského systému práce, jenž je revolučním systémem práce v oblasti hospodářství, který jsme my rozpracovali, a zvyšování politicko-ideového uvědomění lidí. Takto je nutno stavět na první místo politicko-morální podněty a posilovat je a s nimi pak správně

spojovat podněty materiální. Jen tak lze rychlým tempem rozvíjet národní hospodářství.

Jinou tezí pravicově oportunistické teorie v oblasti ekonomie je tvrzení, že tempo rozvoje průmyslové výroby v socialistické společnosti začíná klesat, jakmile se průmysl vyvine na určitou úroveň.

Před několika lety někteří naši vedoucí hospodářští pracovníci navrhovali jisté snížení plánů, tvrdíce, že za podmínek, kdy rozsah průmyslu se zvětšil, již není možné zajistit tak rychlé tempo jeho růstu, jaké jsme zaznamenávali dříve.

Zkušenosti z budování socialismu v naší zemi jasně ukazují, že to je velmi nesprávná teorie.

Na konferenci strany konané v r. 1966 jsme se usnesli podnit nový rozmach a dále zvýšit tempo růstu výroby a vyzvali jsme všechny pracující, aby toto usnesení uvedli v život. V důsledku toho došlo v loňském roce na všech frontách budování socialistického hospodářství k velmi rychlému vzrůstu výroby. Jak ukazuje skutečnost, je možno zajistit vysoké tempo hospodářského růstu, i když se průmysl rozvine na určitou úroveň, jestliže se usiluje o další doplnění novými odvětvími a o zvýšení ideového uvědomění pracujících a díky tomu se soustavně podněcuje nový rozmach výroby.

Jestliže se nebudeme stavět proti revizionismu, pak nebudeme moci správně splnit směrnicí strany o tom, že je třeba zároveň rozvíjet hospodářskou i brannou výstavbu a tak současně zvyšovat životní úroveň, vyrábět více válečného materiálu a vytvářet větší rezervy, aby bylo možno ve stavu připravenosti přivítat velkou revoluční událost.

Proto v oblasti ekonomiky nesmíme připustit ani sebemenší prvky revizionismu. Zejména členové Socialistického svazu pracujících mládeže, pracující ve všech odvětvích národního hospodářství, se musí důsledně stavět proti sebemenšímu projevu revizionismu a bojovat proti tomu, aby se jeho jedovaté býlí ujímalo.

Nedávno jsem četl návrh statutu, definujícího povinnosti ředitelů podniků, vedoucích provozů a mistrů, který byl vypracován na Vysoké škole národohospodářské, a vypravil jsem se do

Pchjongjanské kabelovny, abych si znovu ověřil, co jsem prostudoval, neboť jsem si o tom chtěl promluvit s profesory, autory návrhu. Přitom jsem se zeptal jednoho soudruha vedoucího provozu, jak velká je nominální výkonnost strojů, které v provozu má. On mi odpověděl, že nominální výkonnost strojů zvláště stanovenou nemají, protože při nízké normě lze vždycky výkon zvýšit a při určité snaze lze kdykoli vyrobit to, co strana požaduje. Řekl to správně. Je vidět, že ten soudruh důkladně studoval politiku strany.

Jak už jsem vícekrát uváděl, válcovna ingotů v Kangsonské ocelárně měla původně nominální výkonnost 60.000 tun. Avšak r. 1957 jsem tam jel a vyložil jsem dělníkům situaci naší země a vyzval jsem je, aby vyrobili více oceli. Po této ideologické práci s dělníky se tito zavázali, že vyrobí 90.000 tun. Aktivně se o věc vzali a v důsledku jejich boje bylo toho roku vyrobeno nikoli 90.000 tun, ale 120.000 tun oceli. Válcovna ingotů, o níž se nejprve tvrdilo, že má kapacitu jen 60.000 tun, bude bez nějakého valného rozšiřování brzy mít výrobní kapacitu 450.000 tun.

Nominální výkonnost stroje tedy není jednou pro vždy stanovená a neměnná. Jestliže se doplní novou technologií, aby dobře probíhala výroba, a zavede technické zlepšení a jestliže se zvyšuje úroveň ideového uvědomění a technická úroveň lidí, pak lze nominální výkonnost kdykoli rozbít. Jestliže se lidé uvědoměle zmobilizují a sami se vrhnou do práce, kterou se rozhodli vykonat, pak neexistuje nic, čeho by nedokázali.

Příklady toho, že výroba značně stoupla v důsledku toho, že pracující byli aktivně podníceni, lze najít všude.

V minulém roce pracovníci z jednoho rudného dolu přišli s plánem, který si stanovili velmi nízko, a tak je ve vládě přesvědčili, aby s ním šli o něco výše. Poté byli přímo na ústřední výbor strany povoláni náčelníci horizontů, rot a čet z tohoto dolu, s nimiž byla uspořádána schůze a provedena politická práce. Zavázali se, že vytěží více rudy, než jim určoval plán stanovený vládou. Protože k boji za zvýšení výroby byli zmobilizováni všichni horníci, bylo na tomto dole v loňském roce vytěženo mnohem více rudy, než předpokládal jejich závazek. V letošním roce prý hodlají vytěžit asi dvakrát více rudy než loni.

Vezměme si ještě jeden příklad z jiného rudného dolu. Na dole říkali, že se snížila kvalita těžené rudy a kdesi cosi, takže prý budou moci vytěžit jen polovinu toho množství rudy, které na nich požaduje strana. Ale včera o přestávce jsem si promluvil s mladými lidmi z toho dolu, kteří se zúčastňují tohoto sjezdu, a oni říkají, že letos vytěží právě tolik rudy, kolik strana na nich požaduje. Při obědě jsem se zeptal vedoucího tajemníka provinčního výboru strany, zda je pravda, že se na dole zavázali vytěžit tolik rudy. Vedoucí tajemník provinčního výboru strany mi řekl, že horníci na tomto dole aktivně usilují o prosazení politiky strany a že objevili také nové dobré žíly, takže není problémem, aby letos tolik rudy vytěžili, a že to nebude problémem ani napřesrok. Zeptal jsem se tedy, jaká je kapacita pro úpravu rudy a bylo mi řečeno, že ani kapacita pro úpravu rudy nebude problémem, protože důl dostává nový drtič rudy, který po montáži bude moci být od června uveden do provozu.

Jistou dobu na důl docházeli darebáci, kteří horníkům říkali, aby nepřeháněli a aby dělali jen tak normálně, a zabraňovali tak horníkům vytěžit i to, co vytěžit chtěli. Takové jednání pošlo z otravy revizionismem. Dosud se nám nepodařilo sjednotit vlast a vedeme boj, stojíce tváří v tvář nepříteli, a to bychom měli lhostejně sedět a vyrábět jen tak normálně? Musíme těžit více rudy, byť by šlo i o sebemenší přírůstek, abychom získali devizy a rychle a spolehlivěji budovali naši hospodářskou základnu. Horníci tohoto dolu se zavázali, že letos za každou cenu dosáhnou vytyčeného výrobního cíle při těžbě rud, jen aby uhájili jedinou ideologii strany.

K novému rozmachu došlo nejen na těchto ale i na jiných rudných dolech, kde se zavazovali, že vyrobí více, a tak se odevšad valí více rudy.

Dnes jsme dokonce v situaci, že nestačíme rudu vytavit. Vskutku ještě nedávno bědovali v hutích, že nemají co tavit, ale dnes naopak začali bědovat, že rudu nestačí zpracovat.

Všechny tyto příklady jasně svědčí o tom, že teorie, tvrdící, že na určitém stupni rozvoje průmyslu dochází k poklesu tempa rozvoje, je revizionistickou teorií, která nemá vůbec co činit s marxisticko-leninskou ekonomickou teorií.

V souvislosti s otázkou budování socialistického hospodářství je třeba se pokusit o rozbor jedné z Leninových tezí. Lenin řekl, že sověty plus elektrifikace jsou komunismus. Nesmíme si tuto Leninovu tezi jen tak bezmyšlenkovitě opakovat. Jelikož Lenin skonal, aniž měl možnost bezprostředně budovat komunismus, musíme si tuto jeho tezi správně vyložit. Sovětská moc, o které mluvil Lenin, znamená diktaturu proletariátu, což se rovná požadavku, aby tato moc pokračovala v třídním boji, skrze ideologickou a kulturní revoluci rozvíjela uvědomění lidí a zvyšovala jejich kulturní úroveň, aby splnila úkol připodobnit celou společnost dělnické třídě, revolucionizovat ji. Elektrifikace znamená veškeré stroje uvádět do pohybu elektřinou, provést technickou revoluci do té míry, aby bylo možno zavést vysokou automatizaci a spolehlivě vybudovat materiálně technickou základnu společnosti. Lze uzavřít, že tato Leninova teze znamená, že komunismus nastane, až v důsledku posílení diktatury proletariátu bude dovršena ideologická a kulturní revoluce, až celá společnost bude revolucionizována a připodobněna dělnické třídě a zároveň s tím v důsledku dovršení technické revoluce bude vybudována spolehlivá materiálně technická základna, která zajistí vysoce rozvinuté výrobní síly.

Avšak revizionisté této Leninově tezi nechtějí správně rozumět a uvádět ji v život. Proto je nad slunce jasnější, že hospodářství nemohou rychle rozvíjet.

Abychom v budoucnosti mohli provádět budování socialismu ještě vyšším tempem, musíme se rozhodně stavět proti revizionismu v ekonomické oblasti.

Zároveň s revizionismem se musíme též stavět proti levicovému oportunistu, který podceňuje budování socialistického hospodářství.

Musíte se, soudružky a soudruzi, stavět proti revizionismu a levicovému oportunistu v ekonomické oblasti, musíte důsledně hájit revoluční ideje a revoluční teorii naší strany a aktivně bojovat za jejich prosazení.

Dále je třeba věnovat velkou pozornost posilování naší revoluční základny po stránce vojenské.

Nejdůležitější věcí ve vojenské přípravě je důsledné splnění

směrnice strany o převedení celé armády na kádrovou základnu a o její modernizaci. Členové strany a Socialistického svazu pracující mládeže, sloužící v armádě, se mají s elánem zúčastnit na bojovém a politickém výcviku, pilně zocelit sami sebe, a tak se musí pevně vyzbrojit po stránce politické a ideologické a musí se stát schopnými revolučními bojovníky, plně ovládajícími moderní vojenskou vědu a vojenskou techniku.

Spolu s posilováním lidové armády musíme provádět vyzbrojování všeho lidu a přeměnu celé země v pevnost. Všichni mladí lidé se musí snažit, aby se naučili střílet a zvládli i hodně jiných vojenských znalostí tak, aby byli v případě konfliktu všichni připraveni bit nepřítele.

Zdá se, že nyní někteří lidé mají obavy, že bychom v případě konfliktu měli nedostatek střelných zbraní; tyto obavy jsou však zcela liché. Když jsme kdysi teprve začínali revoluční činnost, stávalo se nám ovšem také, že pro nedostatek zbraní jsme na partyzánských základnách mladým dobrovolníkům dávali vlastnoručně vyrobená kopí. To však už je dávná historie. Dnes máme střelných zbraní dostatek a v případě potřeby si jich podle libosti můžeme vyrobit více. V případě, že v budoucnosti vypukne boj s nepřítelem, dáme naší mládeži a našemu lidu nikoli kopí, ale skvělé moderní zbraně. Proto, soudružky a soudruzi, nemusíte mít obavy o střelné zbraně, ale musíte vynakládat všechny své síly, abyste byli po vojenské i politické stránce ještě důsledněji připraveni a aby z celé naší země byla učiněna ještě spolehlivější ocelová pevnost.

V zájmu vítězství korejské revoluce v měřítku celé země musíme zároveň s budováním severní poloviny naší republiky jakožto revoluční základny po všech stránkách, politické, hospodářské i vojenské, věnovat velkou pozornost i posilování revolučních sil v jižní Koreji.

Jihokorejští revolucionáři musí dále rozšiřovat revoluční organizace mezi dělnictvem, rolnictvem, mládeží a studenty, jakož i uvnitř loutkové armády, připravovat tak široké lidové vrstvy k tomu, aby se zapojily do revolučního boje, aktivně vést revoluční boj při správném spojování různých forem boje, včetně

ilegální práce a ozbrojeného boje, a v průběhu tohoto revolučního boje musí neustále pěstovat revoluční síly.

Pro dovršení korejské revoluce je konečně třeba pevně se spojit s revolučním lidem Asie, Afriky a Latinské Ameriky, především s lidem Vietnamu a Kuby, pevně se spojit s revolučním lidem všech oblastí světa a dále posilovat bojovou solidaritu s tímto lidem.

Země, provádějící revoluci, mají v těle stejné srdce jako my. Všechny země, provádějící revoluci, teď aktivně podporují naše teze. Musíme usilovat o získání ještě dalších přátel ze zemí celého světa, kde chtějí provádět revoluci.

Abychom získali ještě větší sympatie a podporu od lidu celého světa a abychom posílili pouta solidarity, která nás s ním vízí, rozvíjíme aktivně zahraničně politickou činnost.

I to, že jsme na minulé oslavy 1. máje pozvali delegáty z 50 až 60 zemí, bylo určeno pro posílení solidarity s revolučním lidem.

Poskytujeme i pomoc novým nezávislým státům. I když je to pro nás do jisté míry obtížné, musíme zemím, vystupujícím proti imperialismu, aktivně pomáhat. Kdybychom neposkytovali pomoc jiným zemím, mohli bychom se ovšem lépe šatit a lépe by se nám vedlo. Nesmíme však jednat jako lidé úzkoprsí. Lidem, kteří chtějí bít Američany, ať už pocházejí z kterékoli země, je třeba v každém ohledu aktivně pomáhat. Tak je nutno dále posilovat pouta solidarity s lidem zemí, které provádějí revoluci.

Avšak k jednotě s revolučním lidem světa nestačí jen poskytovat jim pomoc. Je zcela jasné, že kdybychom zanechali revoluce a propadli revizionismu nebo kdybychom naši pomoc spojovali s nějakými politickými a hospodářskými podmínkami, zasahující do vnitřních záležitostí jiných zemí, nesetkali bychom se s příliš kladným ohlasem, byť bychom poskytovali pomoc sebevětší. Problém je v tom, zda zastáváme revoluční politicko-ideové stanovisko nebo ne. Máme aktivní podporu revolučního lidu na celém světě proto, že sice nemůžeme poskytovat tak velkou materiální pomoc jako velké země, ale jdeme odvážně a správně cestou revoluce, vysoko třímající prapor marxismu-

leninismu a proletářského internacionalismu, prapor boje proti imperialismu a proti USA.

Lid mnoha zemí, které bojují za zájmy revoluce, s námi udržuje těsné přátelské styky, sympatizuje s našimi revolučními stanovisky a revoluční teorií a aktivně ji podporuje. Náš referát na stranické konferenci, politický program vlády naší republiky o deseti bodech nebo článek „Zintenzivňovat boj proti imperialismu a USA“ má u širokých vrstev lidí ve světě obrovský ohlas. Je tomu tak proto, že v těchto dokumentech jsou vyloženy správné cesty boje za zájmy revoluce.

Dnes lidé v mnoha zemích světa na zkušenostech z vlastního skutečného boje poznávají, že v revoluci nemohou dosáhnout vítězství, jestliže budou nečinně sedět, spoléhající se jen na velké země, a odhodlávají se k revolučnímu boji s důvěrou, že i malé země, jak to hlásá naše strana, mohou zvítězit, jestliže si vytyčí své čuče a jestliže jejich lid se k boji sjednotí.

Před nedávnem jeden člověk ze Zimbabwe uveřejnil rozhovor, v němž vykládá o zkušenostech z našeho protijaponského partyzánského boje; možná, že i vy jste ho četli. Říká tam, že v minulosti korejští partyzáni bojovali po patnáct let v těžkých podmínkách bez jakékoli pomoci zvenčí, za sněhových vánic a s prázdným žaludkem, proč by tedy nebylo možno provádět revoluci v Africe, která pro ni má velmi výhodné podmínky? V Africe neexistuje krutá zima, je tam mnoho banánů, kokosových ořechů a dalšího ovoce, takže je o jídlo postaráno a nemusí se pracně hrabat kořínky stromů, lidé se tam také nemusí tolik oblékat jako my. Říká, že i v Africe je rozhodně třeba vytyčit si čuče a provádět revoluci samostatně. Myslím, že ten člověk je dobrý člověk, který chce pracovat pro revoluci.

Musíme neúnavně usilovat o jednotu s takovýmito revolučními lidmi. Je sice pravda, že to nebude bez obtíží, protože lidé různých zemí na světě se liší jak jazykem, tak obyčejí a různými jinými zvláštnostmi, ale v zájmu revoluce je nutno trpělivě provádět správnou zahraničně-politickou činnost a jednotu s těmito lidmi tak upevňovat.

I malé země mohou rozdrtit velkého nepřítele, jestliže se lid mnoha zemí, bojujících proti imperialismu, pevně semkne

a spojí své síly. Lid zemí provádějících revoluci, nechť všude na celém světě láme americkému imperialismu levou nohu i pravou nohu, levou ruku i pravou ruku, ať mu trhá uši a vyráží zuby nebo alespoň ať mu rve kousky masa z těla či vytrhává vlasy. Americký imperialismus je na pohled silný, ale když se lid mnoha zemí na něj takto vrhne a bude mu lámat pařáty, pak jej lze samozřejmě vyčerpat. Právě to lze považovat za strategický směr naší revoluce i za strategii boje lidu malých zemí, provádějících revoluci. Američané vědí, že se takovouto strategií řídíme.

Toho, že se mnoho zemí spojí k útoku proti nim, se dnes Američané nejen nejvíce ze všeho bojí, ale ze strachu před světovým veřejným míněním nepřiznávají ani to, že lidé v jiných zemích podporují vietnamský lid v jeho odporu proti nim.

V boji proti americkému imperialismu rozhodně nesmíme připouštět poklonkování před velkými. Někteří lidé si myslí, že když velké země nebojují, nelze Američany rozdrtit, ale tak tomu rozhodně není. I když velké země nebudou bojovat, nebudou Američané moci odolat náporu Koreje, Vietnamu, Kuby a dalších zemí v Asii, Africe a Latinské Americe, které je budou všude zatlačovat a neponechají jim chvíli klidu.

Naše zajetí Puebla, ozbrojené špionážní lodi amerických imperialistů, lze považovat za příklad akce, která Američanům vzala klid. Když se ta loď dostala k nám do zajetí, Johnson prý byl vzbuzen ve dvě hodiny ráno a nemohl se ani vyspat.

Když jsme zajali Pueblo, ozbrojený oddíl jihokorejských partyzánů zároveň pronikl do Soulu a provedl tam útok a také osvobozené ozbrojené oddíly jihovietnamského lidu ve velkém měřítku zaútočily na jihovietnamská města; proto Američané říkali, že my a Vietnamci jsme zaútočili ve vzájemné dohodě. Ve skutečnosti nešlo o útok vzájemně dohodnutý, ale o shodu v akcích danou společnou revoluční ideologií.

Vietnamský lid dnes Americe láme jednu nohu a i my ji budeme musít lámat druhou nohu. Ve Vietnamu a u nás musíme Americe zlomit obě nohy, v Latinské Americe a Africe jí musíme urazit paže a nakonec se jí bude musít srazit hlava. Byť se američtí imperialisté brání sebezběsileji, nakonec v důsledku

boje korejského, vietnamského a kubánského lidu a revolučního lidu dalších zemí v Asii, Africe a Latinské Americe bezpochyby zahynou.

V zájmu dalšího přiblížení konečného vítězství revoluce naše strana dnes volá všechny lid k velkému revolučnímu nástupu do budování socialismu a žádá zejména mládež, aby odvázně stanula v jeho čele. Všichni členové Socialistického svazu pracující mládeže se musí prodchnout duchem tohoto sjezdu a usnesení 17. plenárního zasedání 4. ústředního výboru strany, jež se seje za několik dní, a povstat jako jeden muž na revoluční výzvu strany. Zejména vy, soudružky a soudruzi, kteří jste se zúčastnili tohoto sjezdu, musíte po návratu na svá místa nejen vzorně plnit revoluční úkoly, které jsou vám svěřeny, ale musíte též vyzbrojovat všechny mladé lidi revolučními idejemi strany, musíte je ještě pevněji stmelovat kolem naší strany a podněcovat je k novému velkému revolučnímu nástupu na všech frontách hospodářské i branné výstavby.

Musíme takto ještě spolehlivěji připravovat naše revoluční síly po politické, hospodářské i vojenské stránce a udržovat si pro každý případ bojovou pohotovost, abychom nepříteli jedním rázem odrazili, kdyby se odvážil na nás zaútočit, či abychom mohli včas poskytnout pomoc našim bratřím v jižní polovině naší země, až povstanou a budou nás žádat o přispění.

Pevně věřím, že všichni naši mladí lidé si vezmou bojovou výzvu, kterou naše strana vydala v souvislosti se současnou situací, za vlastní, vyvinou maximální revoluční nadšení a tvůrčí aktivitu a vzorně splní čestné revoluční úkoly, jež jim budou svěřeny, aby tak ani v nejmenším nezklamali očekávání strany a revoluce.